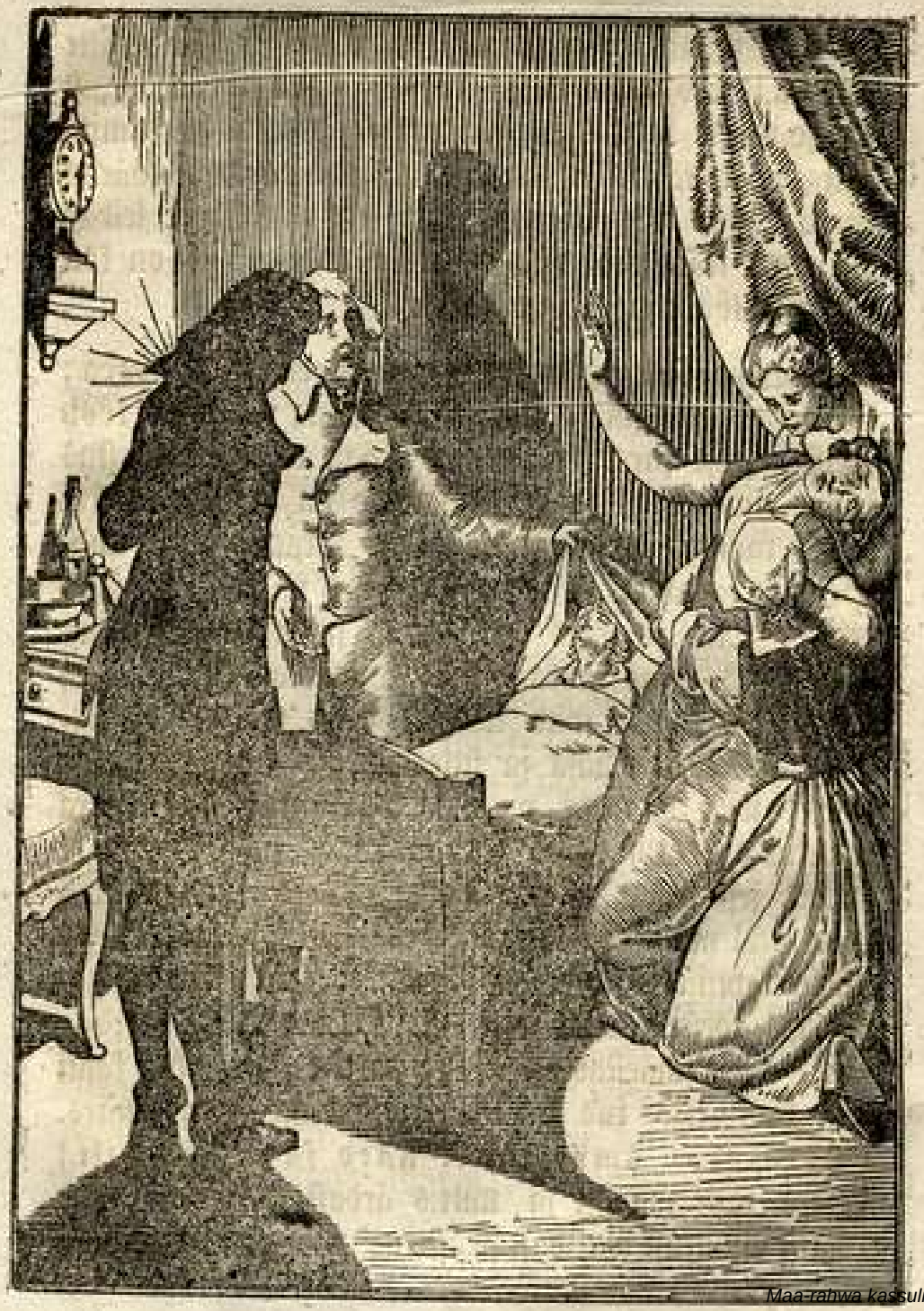

ütles herra lapse silmi rätikuga kinni kattes, palkus „Issa meie“ palwe ja läks siis noorema tütre sängi jure. — Saara jampsis ja ei teadnud õe surmast ühtegi. — Kui mõne päwa pärast Matüse auda wüdi, waatas praua wessise silmadega pööningi kambri aknast. Ristipoodud Önnisteggija kujjo kanti surnu kirstu eel, koolilapsed käisid lauldes kirsto järel. Betti olli lauljade ulgas; herra tuikus eñam surnud kui elus koolmeistri ja kiriko-õpetaja wahel. Praua ohkas ahastusses kaebtuse eälega: „Juñalaga, juñalaga! miño kallis lapsoke!“—

Ühekssamal aiguse päwal pööras Saara elo poole; többi akas paranema. Agga waene laps ei näinud weel, silmad ollid alles rõuge-koore al kinni. Teña aeg läks iggawaks; praual ei olnud mahti allati teña sängi ees istuda ja juttu ajjada. Hä meelega olleks praua oña tütrile Betti seltsiks wõtnud, agga wäggise ei tohtind ta terwe lapse rõugede jure wõtta. Ka olleks sesuggune wäekaupa wõtmine üks üllekohus olnud, mis iggaühe silma olleks paistnud. Oña poega oidis teña aige õe, otsego tullukese eest ja wõera lapse tahtis ta meelega rõugede kätte wia. Teña küssis selepärast meelitamise kombel kas Betti tahaks hä meelega aigele seltsiks tulla, ja Betti olli kohe walmis. Nüüd ei lahkund Betti eñam Saara sängi jurest, waid olli ööd ja päwad täditütri seltsiline ja ajjawiitja. Tooms sai lubba iggapäw mõisa tulla, Bettid waatama, ja praua näitas eñast mõlemade wasto elde. Et küll Betti ühtepuhku aige ümber olli, rõuge mäddasid käsi ja sõrmi oña